

ΕΤΟΣ 59ον

6 Νοεμβρίου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 45 (3049)

ΕΝΑΣ ΜΟΝΙΜΟΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Γνωρίζοντας τη μεγάλη σημασία της πίστεως για τη σωτηρία του ανθρώπου, ο άποστολος Παῦλος με απλό και ξεκάθαρο τρόπο τήν αντιπαραβάλλει με τὰ ἔργα τοῦ νόμου, με τίς πράξεις δηλαδή πού γεννᾶ ἡ ξηρή καί καθηκοντολογική τήρηση τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Ἦταν καί εἶναι ἕνας ζωντανός πειρασμός, τόσο γιά τοὺς πρῶτους Χριστιανούς, ὅσο καί γιά ὄλους τοὺς μεταγενέστερους μέχρι καί τίς ἡμέρες μας, ἡ τήρηση τῶν θείων ἐντολῶν μέ τρόπο ὥστε νά ὀδηγεῖται ὁ ἄνθρωπος στήν ἀποξένωση ἀπό τόν Θεό καί Πατέρα καί νά διαρρηγνύεται αὐτή ἡ εὐλογημένη σχέση ἐκ μέρους τῶν τέκνων, πού τή μεταβάλλουν σέ σχέση ἐργοδότη καί μισθοποδότη πρὸς ἐργαζομένους, καθώς ἀναμένουν πάντοτε στόν καιρό τῆς τήν ἀνταπόδοση τῶν ἀξιόμισθων πράξεών τους.

Ἦθος καί ἠθικολογία

Ἡ στάση αὐτή εἶναι ἀνύπαρκτη καί ἀνοίκεια στήν ὀρθόδοξη πνευματικότητα, καθώς κατεργάζεται δαιμονικές προσωπικότητες καί ὄχι ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ. Τό πλήθος καί τό ἦθος τῶν Ἁγίων μας, τῶν ἀσκητῶν καί μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς διδάσκουν ὅτι δέν ἔχει σημασία τί κάνει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλῆλα γιατί τό κάνει· δέν ἔχει σημασία πότε τό κάνει ἀλλῆλα ἐάν τό κάνει πιστεύοντας μέ ὄλη του τήν καρδιά στόν παντοδύναμο Θεό. Ποτέ ἡ ἀναζήτηση καί ἡ προσευχή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶχε χαρακτήρα ποσοτικό, ἀλλῆλα πάντοτε ποιοτικό. Ὁ Μέγας Βασίλειος γράφει ὅτι ὁ Θεός θά ζυγίσει καί δέν θά μετρήσει τὰ χρόνια μας. Στήν κατεύθυνση αὐτή, ὅποτε εὐχόμεσθε «χρόνια πολλὰ» σέ ἐορτάζοντες, εἶτε ἄς κατακληύουμε τήν εὐχή μας μέ τή διευκρίνιση «χρόνια μετανοίας καί ἐπιστροφῆς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ», εἶτε, ἐάν γνωρίζουμε ὅτι ὀμιλοῦμε «εἰς ὧτα μή ἀκουόντων» καί ὅτι ἡ εὐχή μας «οὐδέν ὠφελεῖ» ἀλλῆλα μᾶλλον θόρυβο προκαλεῖ, ἄς τή μεταβάλλουμε σέ προσευχή πρὸς τόν Θεό πού γνωρίζει πότε καί πῶς πρέπει νά μιλάει στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ποτέ δέν ἠθικολόγησε, ἀλλῆλα ἡ ἐπέμβασή της στά

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Γαλ. β' 16-20)

Σωτηρία ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ

Ἀδελφοί, εἰδότες ὅτι οὐ δικαιούται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεῦσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου, διότι οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σὰρξ. Εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ εὐρέθημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοὶ, ἄρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; Μὴ γένοιτο. Εἰ γὰρ ἂ κατέλυσα ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ, παραβάτην ἑμαυτὸν συνίστημι. Ἐγὼ γὰρ διὰ νόμον νόμῳ ἀπέθανον, ἵνα Θεῷ ζήσω. Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῆ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδότος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

ἀνθρώπινα πράγματα ἦταν καὶ εἶναι πάντοτε ὄντολογικὴ καὶ ὑποστατικὴ. Ἐργαζόμεστε τὸ ἀγαθὸ μὲ πίστη στὸν Θεὸ ἢ ἀποφεύγουμε τὴν ἁμαρτία μὲ πίστη καὶ πάλη στὸν Θεό, ὄχι γιὰ νὰ εἴμαστε «καλὰ παιδιὰ», ἀλλὰ διότι εἴμαστε «μέλη ἐκ μέρους», ἕνα σῶμα μὲ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Σὲ κάθε ἱερό μυστήριο τονίζεται αὐτὴ ἡ ἄρρηκτη καὶ ζωογόνος σχέσις τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ μέλη της.

«Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» ὁμολογεῖ σήμερα ὁ Παῦλος· αὐτὴ ἡ ὁμολογία δηλώνει τὴν πίστη καὶ τὴν ἀπόλυτη παράδοσή του στοῦ θῆλημα τοῦ Θεοῦ. Δηλώνει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο, τὴ συναίσθησις πού ἔχει ὡς ἀπόστολος Χριστοῦ καὶ διδάσκαλος τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, μὰ πρῶτα καὶ κύρια ὡς Χριστιανός. Βλέπουμε ὅτι δὲν προσδιορίζει τὴ ζωὴ κοντὰ στὸν Χριστό, ἀλλὰ ταυτίζει τὴ ζωὴ μὲ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό· δὲν τὴν περιορίζει λέγοντας ὅτι μιὰ τέτοια ζωὴ εἶναι πνευματικὴ, ἠθικὴ, «καθωσπρέπει», γιὰτὶ ἀπλῶς πιστεύει ὅτι αὐτὴ καὶ μόνον μπορεῖ νὰ ἀποκαλεῖται ζωὴ, ἡ ζωὴ κοντὰ στὸν Χριστό.

Ἡ ἀληθινὴ ζωὴ

Διαβάζοντας τὰ ἱερά Εὐαγγέλια βλέπουμε τὸν Χριστό νὰ ἀποκαθιστᾷ τὴν ἀνθρώπινη ἀσθένεια, νὰ χαρίζει τὸ φῶς σὲ τυφλοὺς, τὴν εὐεξία σὲ παραλυτικούς, τὴν ἀπελευθέρωσις σὲ δαιμονιζομένους, ἀκόμη καὶ τὴν ἀνάστασις σὲ νεκρούς. Πάντοτε πρὶν ἀπὸ τὴν θεραπεία ἀπευθύνεται στὸν ἀσθενὴ λέγοντας ὅτι συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίαι του ἢ τὸν κατευθύνει ὑγίη μὲ τὴν εὐχὴ «πορεύου καὶ μηκέτι ἁμάρτανε». Ἀπὸ αὐτὸ ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ζωὴ τῆς ἁμαρτίας, τῆς παράδοσις στὰ πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες, εἶναι πρόβλημα γιὰ τὸν Χριστό καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, εἶναι «τὸ μέγα τραῦμα», διότι καταργεῖ τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο καὶ ἀπογυμνώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν χάρις τοῦ Θεοῦ. Πολλές φορές μᾶς ἐπισκέπτεται μιὰ ἀσθένεια καὶ στενοχωρούμαστε διότι φοβόμεστε ὅτι θὰ ἠλιγοτέψουν τὰ χρόνια τῆς ζωῆς μας. Ποιᾶς ζωῆς ὅμως; Μιᾶς ζωῆς βυθισμένους στὴν

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν δικαιώνεται ἀπό τὰ ἔργα τοῦ νόμου ἀλλά διὰ τῆς πίστεως εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐπιστέψαμε καί ἐμεῖς εἰς τόν Χριστόν Ἰησοῦν, διὰ νά δικαιωθοῦμε διὰ τῆς πίστεως εἰς τόν Χριστόν καί ὄχι ἀπό τὰ ἔργα τοῦ νόμου, διότι ἀπό τὰ ἔργα τοῦ νόμου κανεῖς ἄνθρωπος δέν θά δικαιωθῆ. Ἄλλ' ἐάν ἐμεῖς πού ἐζητήσαμε νά δικαιωθοῦμε διὰ τοῦ Χριστοῦ, εὐρεθήκαμε καί ἐμεῖς ἁμαρτωλοί, ἄραγε ὁ Χριστός ἐξυπηρετεῖ τήν ἁμαρτίαν; Μή γένοιτο! Ἐάν ὁμως οἰκοδομῶ πάλιν, ἐκεῖνα πού ἐγκρέμισα, ἀποδεικνύω τόν ἑαυτόν μου παραβάτην. Διότι ἐγώ διὰ τοῦ νόμου ἐπέθανα ὡς πρὸς τόν νόμον, διὰ νά ζήσω ὡς πρὸς τόν Θεόν. Ἐξω σταυρωθῆ μαζί μέ τόν Χριστόν. Δέν ζῶ πλέον ἐγώ, ἀλλά ζῆ μέσα μου ὁ Χριστός· τήν ζωὴν τὴν ὁποία τώρα ζῶ εἰς τό σῶμα, τήν ζῶ μέ πίστιν εἰς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μέ ἀγάπησε καί παρέδωκε τόν ἑαυτόν του πρὸς χάριν μου.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

δαιμονική εὐδαιμονία καί αὐτάρκεία μας, μιᾶς ζωῆς συνεχοῦς καί μόνιμης ἀναζητήσεως ὑλικῶν ἀγαθῶν, μιᾶς ζωῆς τῆς ὁποίας τελικά τήν ἐπίφαση μόνο ζοῦμε.

Εἶθε λοιπόν νά ἀρχίσουμε νά βιώνουμε τὰ διδάγματα τῆς σημερινῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς προσφεύγοντας στή σῶζουσα χάρις τῶν ἱερῶν μυστηρίων· ἄς μὴν ἀφήνουμε πλεόν τό χρόνο τῆς ζωῆς μας νά κυλᾷ ἀνεκμετάλλητος, ἀλλᾷ «ἐξαγοραζόμενοι τόν καιρόν» ἄς ὁδηγούμεσθε καθημερινά στή μετάνοια, καί δι' αὐτῆς στή σωτηρία. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Α. Α.

Ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΕΞΗΝΘΗΣΕΝ Η ΕΡΗΜΟΣ

τοῦ Καθηγητοῦ Π.Β. Πάσχου

(σχήμα 14x21 ἑκατ., σελ. 160)

Θαυμαστές ἱστορίες τῶν μεγάλων Ἀσκητῶν τῆς Αἰγύπτου.

Ἀπό τόν ἀββᾶ Ἰωάννη τόν προφήτη, τόν ἀββᾶ Ἀπολλῶ,
τόν ἀββᾶ Παφνούτιο, τόν ἀββᾶ Κόπρη κ.ἄ.

6 Νοεμβρίου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ

Παύλου ἀρχιεπισκ. Κων/πόλεως ὁμολογητοῦ († 350). Λουκᾶ ὁσίου († 800-820), Λεονάρδου ὁσίου.

Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. β΄ 16-20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ν΄ 41-56.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 13 Νοεμβρίου, Η΄ Λουκᾶ.

Ἀπόστολος: Ἐβρ. ζ΄ 26-π΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 25-37.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Τό βιβλικό κείμενο μέ νεοελληνική μετάφραση, ανάλυση, επιστημονικό έρμηνευτικό σχολιασμό καί βιβλιογραφία, υπό Ίερεμίου Φούντα, Μητροπολίτου Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Κυκλοφορήθηκε καί ὁ ὄγδος τόμος: Βασιλειῶν Α΄

Τό βιβλίον Α΄ Βασιλειῶν εἶναι ἓνα ἱστορικό βιβλίον. Περιγράφει τή ζωή τοῦ τελευταίου κριτοῦ τοῦ Ἰσραήλ, τή μετάβαση στό πολίτευμα τῆς μοναρχίας καί τή βασιλεία τοῦ πρώτου βασιλέως τοῦ Ἰσραήλ, τοῦ Σαούλ, ἀπό τήν ἀνοδό του στό θρόνον μέχρι τό θάνατό του στό ὄρος Γελβουέ. Ἀλλά ὁ ἱερός συγγραφέας δέν εἶναι ἓνας ἱστορικός σάν τόν Θουκυδίδην, ὁ ὁποῖος ἀπλῶς καταγράφει τά γεγονότα, μιᾶ ἀνθρώπινη ἱστορία ἑνός λαοῦ, προσπαθώντας νά ἀνιχνεύσει τά ἱστορικά-φυσικά-ἐνδοκοσμικά αἷτια τῶν γεγονότων αὐτῶν. Ὁ συγγραφέας ἤ οἱ συγγραφεῖς τοῦ βιβλίου ἐνδιαφέρονται κατά πρώτον καί κύριον λόγον νά καταγράψουν τήν ἱστορία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί ὄχι μιᾶ κοσμική ἱστορία ἑνός λαοῦ. Γι' αὐτούς κύριον τῆς ἱστορίας εἶναι ὁ Θεός, ὁ Ὅποῖος κρίνει τίς πράξεις τῶν ἀνθρώπων, τιμωρεῖ τοὺς ἀσεβεῖς καί κατευθύνει τά πράγματα πρὸς ἓναν ὀρισμένο σκοπόν.

Στό νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Παρακολουθήστε καθημερινά: 1) «**Κάθε μέρα νέα μέρα**», στίς 08:10

2) «**Ρήματα καί φθόγγον**» στίς 10:30

3) «**Ἡ Ἐκκλησία πού παροικεῖ**» στίς 12:00

4) «**Ραδιοφωνική βιβλιοθήκη τοῦ 89,5**» στίς 23:00 καί

5) «**Γιά τή Γλώσσα**» (κάθε Παρασκευή, μέ τόν καθηγ. Γεώργιον Μπαμπινιώτη καί τοὺς συνεργάτες του) στίς 21:30.

Περισσότερα: www.ecclesia.gr

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναόν Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευή καί ὥρα 5.30 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναόν Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμον Λῆμον Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἓνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖον φύλλον ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλον τόν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr